

nighed. Man maa dog under de nuværende Pengeforhold i Danmark kunne forstaa, at man i kirkelige Kredse i første Række vil støtte de Steder, hvor der gøres et virkelig kirkeligt Fremstød, og først derefter kan have Tanke for at sætte et prangende Monument for en Mand, jeg i øvrigt i højeste Grad kan unde et værdigt og smukt Monument.

Povlsen: Min kirkelige Horisont fandt jo ikke Naade for det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Øjne, og det tvivlede jeg for øvrigt ikke om. Jeg er tilfreds med, at den ikke er slet saa snæver som det ærede Medlems. — Det ærede Medlem mente, at jeg skulde faa ondt ved at dokumentere, at jeg havde nærret Beundring for Kirkefondens Arbejde. Jeg tror, at jeg her kan henvise det ærede Medlem til at undersøge Rigsdagstidenden; der vil han finde Udtalelser fra min Side netop i den Retning.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger sagde, at det var beklageligt, at jeg ikke kunde respektere en anden Retning end den, jeg selv hørte til. Maa jeg ikke hertil sige, at det kan jeg udmærket godt, men jeg kan ikke finde mig i, at en saadan anden Retning ved Hjælp af Midler, der er samlet ind fra alle Retninger i den danske Folkekirkelike, i Virkeligheden gør sig til Herre her i København. Jeg mener, den maa stilles paa lige Fod med de andre folkekirkelige Retninger. Jeg pegede her paa Forholdet med Hensyn til Bestyrelsen af Kirkefondens Kirker. Der maa det Privilegium, Kirkefonden har, fjernes.

Den højtærede Kirkeminister beklagede sig over, at jeg havde lignet Grøndalskirken ved et Kolonihavelysthus. Jeg sagde udtrykkelig, at det ikke var mig, der havde fundet paa den Lignelse, jeg havde den fra en anden. Men jeg brugte den aldeles ikke i nogen som helst Forbindelse med den Gøring, der gøres derude, som jeg har den største Respekt for, men i Forbindelse med den Pris, den har kostet. Jeg synes, det er højt at skulle betale et Kolonihavelysthus med 23 000 Kr., og jeg synes, man deri kan se et Vidnesbyrd om, at Administrationen indenfor Kirkefonden ikke er helt i Orden.

Jeg sidder ikke, som den højtærede Minister mente, i Komiteen for Grundtvigskirken, og derfor kan jeg des friere paa det kraftigste anbefale, at der Landet over ydes Bidrag til den.

Den højtærede Kirkeminister sagde,

at naar der kom en grundtvigsk Mand her til København, skulde han nok hævde sig. Det har vist sig, at det kan lade sig gøre; men det er ogsaa en Kendsgerning, at det er meget vanskeligt for grundtvigske Folk at komme herind til Hovedstaden. Jeg har fra den Tid, jeg var Kirkeminister, Erfaring for, at de, der hører til de ledende indenfor Kirkefonden, stillede sig ret uvilige, naar der var Tale om at faa en grundtvigsk Præst her til Hovedstaden, og jeg er ganske sikker paa, at Grunden til, at grundtvigske Præster ikke har Lyst til at komme ind under Kirkefondens Arbejde, er netop det Forhold, at det er en enkelt bestemt kirkelig Retning, som her er alt-raadende.

Den højtærede Minister kom ikke videre ind paa Sogneudskillelsen ude paa Vesterbro, men udtalte, at han vilde være villig til at forhandle om dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg. Det glæder mig, for jeg tror, det er absolut nødvendigt, at der træffes en bestemt Ordning. Jeg mener, at det er ganske urimeligt, at de Præster, der staar i Arbejdet, derved, at Kirkefonden pludselig kommer i Tanker om, at nu skal der oprettes et Sogn her — med større eller mindre Ret —, skal fortrænges fra deres Arbejde, og det er jo dog i Virkeligheden det, der sker derude. Nu har man 5 Præster ved Kirken, saa det siger sig selv, at det er umuligt for dem at faa Plads. Derfor mener jeg, at det havde været mere praktisk, om man havde ventet lidt med denne Sogneudskillelse, indtil man virkelig havde et Kirkelokale af en eller anden Art. Men det glæder mig altsaa, at den højtærede Kirkeminister vil forhandle om dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg. Kun kunde jeg have ønsket, at den højtærede Kirkeminister havde føjet til, at han vilde bidrage sit til, at selve det principielle Spørgsmaal blev prøvet ved Domstolene — da der nu er Ønske om at faa det frem for Domstolene —, ved at bevirke, at der gives fri Proces.

Kirkeministeren (Appel): Jeg skal overfor Spørgsmaalet om Sogneudskillelsen fra Sognet ude paa Vesterbro, Kristkirkesognet, kun sige, at det ærede Medlem maa dog forstaa, at dette uhyre Sogn med 27 000 Mennesker skal have mange Præster, og det havde jo mange Præster inden Udskillelsen. Der er kommet een Hjælpepræst til siden, det er alt, og denne unge Hjælpepræst har ikke særlig til Op-gave at prædike i Kirken, men at gøre